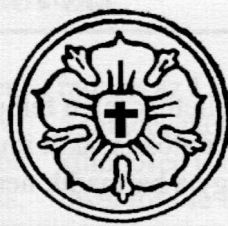

ERŐS VÁR

AMERIKAI MAGYAR EVANGÉLIKUSOK LAPJA

86. ÉVFOLYAM

2016. ÁPRILIS

1. SZÁM

HÚSVÉTI PÁSZTORLEVÉL AZ ÓHAZÁBÓL

Kedves Amerikai Magyar Testvérem!

Húsvét ünnepén felharsanhat az ősi köszöntés: „Az Úr feltámadott” - „Az Úr valóban feltámadott!” Ezek a szavak felrázhatnak minket. Rádöbbenhetünk, hogy immár nem a sír felé bandukolók fáradt csapatában vagyunk, hanem az onnan örömmel elfutó hírvivők lelkes seregében.

Az Úr feltámadott – ezért feladatunk a róla való tanúskodás. Keresztyénként napról napra meg kell vívni a magunk harcát a hitért, az üzenetért, a hitelességért, az ősi tartalomért és az új formákért. Egykori névadó hitvallásunk, az Ágostai Hitvallás szellemében is törekedni kell az „evangelium pure docetur”, vagyis az evangélium tiszta tanításának kötelezettségére. Ahogy a lelkészek mindent megtesznek annak érdekében, hogy – gyakran nagy távolságokat is áthidalva – megszólaltassák az igét, úgy a híveknek is törekedniük kell arra, hogy alkalomról alkalomra hallgatói és megtartói legyenek annak. Adjunk hálát azért, hogy Isten igéje anyanyelvünkön szól hozzánk, hiszen a reformáció egyik drága örökségét tudhatjuk így magunkénak. Egy évvel a reformáció

kezdetének 500 éves jubileuma előtt különösen is tudatosítani kell ezt.

Szórványhelyzetünkben és számos emberi tényezőből adódóan azonban gondokkal is szembe kell néznünk. Ilyen például számos elnéptelenedő gyülekezet, vagy éppen a clevelandi templomok sorsa, és általában az anyagi erőtlenség. Tudom, hogy az egész világra jellemző válságtünetek, félelmek és feszültségek, illetve a gazdasági nehézségek a magyar evangélikusokat sem kerülik el. Közösen

kell megtalálnunk a megoldásokat, keresve Urunk útmutatását és töre-

kedve az emberi leleményre. Kérlek és bátorítalak titeket arra, hogy valamennyien maradjatok evangélikus egyházunk hűséges, feladatokat is vállaló és áldozatkész tagjai. Segítsétek lelkipásztorotok gyülekezetépítő szolgálatát. Ne feledkezzetek meg a körülöttetek élő szegényekről, betegekről és rászorulókról. Támogassátok legalább lélekben és imádságban, de adott esetben – ahogy eddig is tettétek – anyagilag is egyházunk iskoláit és intézményeit. Ápoljátok a kapcsolatot a magyarországi és általában a kárpát-medencei magyarokkal, különösen is evangélikus testvéreinkkel.

Az Úr feltámadott – ennek hírének embertől emberig tovább kell adnunk. Mindez nem merül ki abban a természetes tényben, hogy a lelkészek gondoskodni kötelesek a rájuk bízottakról. Diaszpórában különösen is érvényes, hogy az Úr egymásra bíz bennünket. Kicsinyek és idősek bíztak ránk. Meg az oly sokszor hiányzó középnemzedék. A terjedő elvilágiasodás és megannyi kísértés közepette különösen is szorosra kell zárni sorainkat. Szinte egyenként számon kell tartani egymást. Ha valakit

régen láttunk, ha egy testvérről jó ideje már nem hallottunk, akkor keressük őt, akár csak levélben vagy telefonon. A kapcsolattartás áldott eszköze lehet az *Erős Vár* újság is. Ne engedjük, hogy szellemi vagy anyagi erő hiányában, vagy akár érdektelenség következtében ez megszűnjön! Leleményes kitartással talán új olvasókat és támogatókat is sikerül nyerni. Címjegyzéket böngészve, névsorokat összeállítva, a facebook adta lehetőséggel élve, de akár ajtókon kopogtatva, kudarcok esetén is újra próbálkozva kell mindent megtennünk annak érdekében, hogy testvérekre találjunk.

Isten áldja meg az idős testvéreket, köztük azokat, aki már évtizedek óta az Egyesült Államokban vagy Kanadában élnek.

Mellettük talán felbukkannak azok a fiatalok is, akik immár a második vagy a harmadik nemzedék tagjai.

A magyart talán már törve beszéljük, de lélekben ehhez a nemzethez tartozónak vallják magukat. És ne feledkezzünk meg azokról, akik diákként vagy munkavállalóként érkeznek Amerikába. Meg vagyok róla győződve, hogy közülük sokan örömmel veszik, ha kapcsolatba léphetnek a magyar gyülekezettel.

Az Úr feltámadott – ezért az egyház az élő Jézus élő gyülekezete lehet. Támadjon fel Krisztussal egész egyházunk egésze, ahogy énekeljük is ilyenkor: „*Támadj fel új életre már / Krisztus meglankadt népe!*”. Ébredjen fel bennünk a remény, az élni akarás, az újjászüle

tés öröme! Ébredjen fel bennünk a remény, az élni akarás, az újjászületés öröme! Ne engedjük, hogy a szürkeség és a minden-mindegy érzése borítson el minket, hanem éljünk végre emelt fővel, felszabdult örömmel.

A Magyarországi Evangélikus Egyház nevében szeretettel kívánok Mindnyájatoknak megújuló erőt ünnepeken és hétköznapokon egyaránt. Örülök, annak, hogy egymás hite által erősödhetünk. Hordozzuk egymást továbbra is imádságban.

Testvéri köszöntéssel:

Dr. Fabiny Tamás

Az északi egyházkerület püspöke

2016. ÉV IGÉJE

Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket. (Ézs 66,13)

„Van egy jó hírem és egy rossz. Melyikkel kezdem?” – így fogalmazunk, ha kétféle előjelű közlendőnk van. Bár titokzatosan áll előttünk a 2016-os év, de jöjjön akármi, nekem csak jó hírem van, ami az evangélium! - Ézsaiás könyve az Ószövetség örömhírgyűjteménye. A három nagy részből álló könyv utolsó egységében található ez a mondat. Tényleg jó hír ez? Kétségtelenül igen! Akkor is, ha egy negatív helyzet megszüntetéséről szól a benne foglalt isteni ígéret. Ritka a könnyű kezdet, gondtalan, vidám élet nincs is. De él az Úr, aki törődik velünk! Még mielőtt bármi bajunk történe, előre tudatja velünk, hogy mellettünk lesz, és bánatunkban számíthatunk rá.

Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket. (Ézs 66,13)

A csecsemő minden szükségletét ezen a nyelven mondja el. A későbbiek során a külső környezet negatív hatásaira olyan lelki reakció felel, ami ugyancsak sírásban fejeződik ki. Ha félelem uralja a gyer-

mek bensőjét, akkor sír. Fél az ismeretlen helyen, az ijesztő hang hallatán, vagy ha hirtelen sötét lesz. Sír a számára érthetetlen orvosi beavatkozás előtt, az injekcióra várakozva. Sír a rosszcú ember láttán, ha egy ismeretlen akarná megérinteni. Jelzi, hogy nem jó érzés átélnie mindezt, a psziché nyomás alatt van. A benne végbemenő kellemetlen reakciókat nem tudja sem befolyásolni, sem más úton levezetni. Ugyanígy sír, ha testi fájdalmat érez, ha éppen haragszik, hiányzik az édesanyja, vagy formálódó lelkében kialakult a bűntudat, s a következmények miatt szorong. Sír, ha szégyelli magát, de dachból is megteszi.

Mivel a kisgyermek ingerkereső teremtmény, ösztönyszerűen használja a sírás eszközét arra is, hogy figyelmet, kizárólagos törődést követeljen magának. Másként sír, amikor dühös (azaz hisztizik) és másként, ha ténylegesen vigaszra szorul. A szülők viszont ezt az intenzív jelzést sosem veszik félvállról, ha komolyan veszik gyermeküket- függetlenül attól, hány éves is az.

Két gyermekünk van. Már iskolások, de még mindig szoktak sírni, s a könnyeiket nekünk kell felszárítani.

Ez a vigasztalás sosem gépies. Bár lassan megismerjük a gyermekünk szívéhez vezető utat, mégis évről-évre változik a vigasztalás módja. Az anya ölébe veszi gyermekét, ringatja, dúdol neki, megsimogatja, kedves szavakkal csendesíti el. A tehetetlenségében hisztiző gyermekünkkel is ezt tettem. Erősen magamhoz szorítottam, míg ebben az ölelésben felengedett a belső görcs, a féktelen harag. A szívemhez közel tudtam őt, és csendesen mondogattam: „Semmi baj!”. Most is az ágya mellé ülök, megfogom a kezét. Mert mindig sír, ha zaklatott, csalódott, ha bántás éri, vagy szorong egy nehéz kihívás előtt, és dühös önmagára egy sikertelenség miatt. Sétálunk, énekelünk, de zenélhetünk is, ha képesek vagyunk így oldani a sírást okozó feszültséget. Bekötöm a sebét és beszélek neki Jézusról is, aki minden nyomorúságunkat ismeri, és elhordoz bennünket. Ezért természetesen imádkozunk is, mert jó, ha el tudjuk mondani Jézusnak, mi az, ami olyan rossz, ott legbelül.

Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket. (Ézs 66,13)

Miként is érthetnénk meg mélységében ezt az ígét, ha nem ismernénk a gyermek sírásának okát, és az anya gyengéd szeretetének ezernyi megnyilvánulását? S ha mi képesek vagyunk szereteteink számára megnyugvást adni, mennyivel inkább Jézus Krisztus, akiről Ézsaiás prófétált, aki a Békesség Fejedelme!

Egy felnőtt ember igyekszik testi- lelki fájdalmait uralni. Ritkábban sír, gyakrabban bosszankodik. Veszteségeket átélve, hozzátartozói tragédiája miatt azonban a felnőtt is sír. Tudva az események mögötti a szenvedést, küzdelmet, kevésbé szélsőséges szituációkban is elérzékenyülünk. Szoronghatunk egzisztenciális problémák miatt, konfliktusokban, és aggasztó hírek hallatán. Hol keressük, és hol lelhetjük meg a vigasztalást?

Magyarország élen jár az öngyilkosságok számában, az önpusztító szenvedélybetegségek is egyre nagyobb számban szedik áldozataikat. Láttam egy megdöbentő grafikát. Egy ember alkoholt dönt magába, s pohár tartalma kitért karú nőalakká változik a bensőjében, ahol egy síró gyermek várja az ölelést. Urunk nekik is és minden megterhelt lelkű embernek ígéri önmagát, vigasztalását! Jézus így mondja: „Íme, én tiveletek vagyok minden napon”. (Mt 28,20). Megígéri és elküldi számunkra a Pártfogót, Vigasztaló Szentlelkét, hogy ne nyugtalanodjunk a mi szívünk!

Az év ígéje előre sejteti, hogy 2016-ban is vigasztalásra lesz szükségünk. De ne rettenjünk meg, nem ma-

radunk az Úr gyengéd szeretetének híjával sem! S ha a mindezeket túl a bűneink felett sírunk, akkor majd különösen is bízhatunk abban, hogy nem csak könnyeinket törli le Urunk, hanem Krisztus által bűneinket is

eltörli, meg is bocsátja azokat nekünk kegyelmesen.

Adjon számunkra bátor indulást az ószövetségi örömhír, vezessen el Jézus Krisztusig, s a benne kapható békességre! Erősítse meg mindezt a szívünkben a zsolttárvers: *Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.* (Zsoltár 103, 13).

Lázárné Skorka Katalin

KÉT ÉV CHICAGOBAN

Egy kedves evangélikus testvérem felkérésére írok. Ő Tamásy Éva, a Clevelandi Magyar Evangélikus gyülekezet lelkésze. Közvetlensége, szeretete, Istenhez való közelsége rengeteget jelentett számomra az elmúlt két évben. A kapcsolatunkat leginkább a Példabeszédek 17:17 írja le: „Minden időben szeret, aki igaz barát és testvérül születik nyomorúság idejére.”

Az egyetem miatti költözés, az új környezetbe történő beilleszkedés, a magas elvárásoknak való megfelelés minden diáknak és szülőnek ismerős kihívás, különösen, ha ez az egyetem távol van otthonától. Az

én esetemben ez a távolság több mint 7000 kilométer, ugyanis 2014 szeptemberében Chicagóban kezdtem el tanulmányaimat a mester diploma megszerzéséért.

A jelentkezési információk elküldése után pár nappal kaptam egy emailt a felvételi irodából -Scott Chalmerstől-, amelyben azt írta, hogy az első fordulón sikeresen túljutottam. Ezt követte még számos szóbeli és írásbeli feladat, ami alapján végül eldöntötték, hogy bekerültem az egyetemre ösztöndíjasként. Egy két éves evangélikus teológiára koncentrált programban tanulhattam. A von Fuchs alapítvány támogatása tette lehetővé, hogy én legyek az első olyan magyar anyanyelvű, aki a teljes programot az Amerikai Egyesült Államokban csinálja végig. Ez természetesen nagyon izgalmas, ám ugyanakkor nagy felelősséggel és sok kihívással is jár.

2014 augusztusának utolsó napjaiban érkeztem meg Chicagoba. A nemzetközi diákszövetség akkori elnöke Chakravati Zadda várt a reptéren és ő hozott el jelenlegi lakásomba. Az amerikai „campus” rendszerben az egyetem és a diákok szállásai egy körzetben vannak, nekem a szállásomról az iskolába való eljutás körülbelül 3,5 percbe telik. Egy nagy apartmanba kerültem, ahol már a két lakótársam, Bridget Jones és Sharyah Robinson vártak rám. Finom vacsorával fogadtak és kellemesen elbeszélgettünk. Megtudtam, hogy mindketten velem egyszerre kezdik az egyetemet, de más szakon. A kezdeti beilleszkedésben sokat segítettek, de az első szemeszter így is nehéz volt.

Szerencsés vagyok, mert az angol nyelvvel mondhatni semmi problémám nem volt, jól tartottam az iramot az olvasmányokkal, házi feladatokkal. Megválasztottak a nemzetközi diákszövetség titkárnak, emellett segítettem a doktorandusz hallgatóknak a különféle

német nyelvű szakirodalom értelmezésében. A modern technikának hála majdnem minden nap beszélhettem a családommal Skypon. Ez talán nagymamámnak -Lánczi Istvánné született Torda Veronikának-, jelentett a legtöbbet, mert ő az a személy, aki hitem korai formálásában kulcsszerepet játszott. Ő az orosházi gyülekezet tagja, tőle tanultam meg imádkozni, tőle kaptam életem első Bibliáját és az Evangélikus énekeskönyvet.

Az egyetemen fantasztikus tanárokat kaptam: Linda Thomas, Barbara Rossing, Raymond Pickett, Richard Perry, Kurt Hendel, Klaus-Peter Adam mindannyian szakterületük kimagasló egyéniségei. A nehézséget nem a tanulmányok, hanem a kulturális különbségek jelentették, annak ellenére, hogy nem ez az első alkalom, hogy külföldön élek. Az amerikai kontinens egészen más, mint Európa; mások az emberi viszonyok, a kapcsolatok, a prioritások. Itt létem

első fél évében nemhogy magyar, de más európai diákkal sem találkoztam az egyetemen. A nemzeti sokszínűsége nem panaszkodhatom, az iskolában vannak tanulók Puerto Ricóból, Nigériából, Camerunból, Thaiföldről, Dél-Koreából, Japánból, Indiából, Kínából és sorolhatnám. Természetesen a tanulólétszám nagyobb részét amerikai diákok teszik ki.

Egy szerencsés véletlennek kö-

szönhetően egy török iskolatársamon keresztül megismerhettem a legjobb barátnőmet. Magdi Székelyföldről költözött Chicagoba a férjével, aki az egyetemen fizikuskutató. Mivel Chicagóban nincsen magyar evangélikus templom, ezért hét közben az iskola kápolnájába jártam, hétfévente pedig barátnőm jóvoltából a Szent István Magyar Katolikus templomba. Igazi felüdülés volt magyar szót hallani, magyar anyanyelvű emberekkel találkozni. A külföldön élő magyarság életében a templom több funkciót is betölt. Azon túl, hogy Isten háza, ahol imádkozni lehet, ez az a hely, ahol a magyar kultúrát ápoljuk, illetve továbbadjuk a következő generációnak. A közösségi tagok biztatására elváltam egy gyermekcsoport magyar nyelvű tanítását és szépen lassan egyre jobban kezdtem magam érezni Chicagóban. Megismerkedtem a magyar református közösséggel is, sőt tagja lettem a lelkész

által vezetett néptáncgyűttesnek. A vizsgaidőszak után ellátogattam Clevelandbe. A magyarság közel 100 éves múltját a mai napig idézi számos épület, köztük a két evangélikus templom. Az ösztöndíjamat is az itt élők alapították, az Amerikai Magyar Evangélikus Konferencia, melynek főesperese Bernhardt Béla.

Cleveland szerencsére nincs is olyan messze Chicagótól és van közvetlen buszjárat. Igen meg-

lepődtem, mikor kiderült, hogy a lelkész, Tamásy Éva szintén Békés megyéből származik, mint én. A nyáron kicsit hosszabb időt sikerült ott töltenem és jobban megismertem Éva lelkésznőt és családját, a közösséget és Béla bácsit, az ösztöndíjam felelősét. Clevelandben él a legnagyobb magyar közösség az Egyesült Államokban,

ezért is jelentett számomra olyan sokat, hogy köztük lehettem a 60. cserkésznapi alkalmából, ami augusztusban volt. Valamint itt van az egyetlen evangélikus közösség ebben az országban, amely magyar anyanyelvű, így fontosnak tartottam, hogy segítek, amiben csak tudok. Szorgalmi időszakban nem tudok Clevelandbe menni, pedig

szeretek ott lenni, sokat tanultam a lelkésznőtől, illetve a férjéről. Az ő nézőpontjuk merőben más, mint amivel eddig találkoztam, hiszen kisebbségként, egy idegen országban szolgálják Istent és az Egyházat. Februártól elkezdődött az utolsó szemeszterem. Izgatottam várom mi vár rám ezután.

Czutor Veronika

ELVAGYUNK, MINT A BEFŐTT?

Húsvét vasárnapja, Textus: Lk 24, 1-11

A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.” Ekkor visszamentek emlékeztek az ő szavaira, és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. (Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.)

Irigylem az első keresztényeket. Annyira komolyan vették a húsvéti eseményt, hogy nem tudtak betelni a feltámadás örömeivel. Minden nap összejöttek, abban a meggyőződésben, hogy Jézus ott van velük. Valóság volt számukra, hogy a feltámadt, élő Jézus velük van, a gyülekezetben éppen úgy, mint mindennapi életükben. Számítottak rá, tőle kértek segítséget, erőt, ha kellett vigasztalást, vagy gyógyulást. Olyan volt számukra Jézus, mint egy nagyon tisztelt és nagyon szeretett jó barát. Azért irigylem ezeket az első keresztényeket, mert számunkra ez az élő Jézus elveszett. Egész keresztény életformánk azt mutatja, hogy mi nem hisszük igazán a feltámadt és élő Jézus valóságát.

Hoztam egy kis húsvéti ajándékot a gyülekezetnek, ez itt egy üveg almabefőtt. A befőtt tartósított, vagyis konzervált gyümölcs, de azért desszertnek jó. Persze, sokkal jobb az ilyen szép, friss alma, amiben még

benne vannak a vitaminok is. A konzerválás során ezek a vitaminok tönkremennek. Pedig vitaminokra szüksége van az embernek.

Nem kell megijedni, nem az egészséges táplálkozásról akarok előadást tartani, csak, amikor azon gondolkodtam, hogy mit is akarnak az asszonyok, miért mennek Jézus sírjához, eszembe jutott mindez. Merthogy az asszonyok azért mennek, így írja Lukács, hogy Jézus testét megkenjék illatszerekkel. Ez egyfajta tartósítás volt. Nem olyan hatékony, mint ahogyan az egyiptomiak mesteri fokra vitték a múmiákkal, de egy kicsit konzerválta a testet, így tovább lehetett látogatni, a holttest mellett emlékezni. Emlékezni Jézusra, a vele eltöltött évekre, csodáira, tanítására. Ezek az asszonyok tudták, hogy mindennek vége, látták, hogy Jézus meghalt, nagypénteken keresztre feszítették, eltemették, legalább néhány napig hadd jöhessenek még a sírhoz, hadd gyászoljanak, beszélgessenek Jézusról. Az élő meghalt, hadd maradjon meg az emlékek. Így szoktunk mi is gyászolni, vannak, akik évekig, évtizedekig rendszeresen járnak elhunyt szeretteik sírjához, hogy ápolják az emlékeket.

De a halott Jézus konzerválásából semmi sem lesz. Amikor a sírhoz érnek, már kintről látják, hogy a sírt lezáró kő el van mozdítva, és amikor benéznek, Jézus testét nem találják a sírban. A sír üres! Jézus teste eltűnt! Tanácstalanul állnak, nem találnak magyarázatot, nem tudják elképzelni, mi történhetett. Talán arra gondolnak, hogy a főpapok elrabolták Jézus testét, hogy a sírja ne váljon zarándokhellyé. Hogy ne tudja senki Jézust mártírként tisztelni. Ez logikus emberi magyarázat lenne. De a magyarázatot nem az emberi logika adja, hanem Isten. Megjelenik két angyal, Isten két küldötte, és amit mondanak, az isteni üzenet: „Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.”

A Húsvét ünnepe, a Feltámadás ma is tanácstalanná

tesz minket. Akkor is, ha már sokszor hallottuk életünkben. Egyszerűen nem tudjuk megmagyarázni, nem tudjuk elképzelni, mert túlmegegy a gondolkodásunk korlátain, szétfeszíti a világról alkotott képünk kereteit. De ezért nem kell kétségbe esnünk, mert jó társaságban vagyunk. Hiszen sem a Jézust a sírban kereső asszonyok, sem az otthon bezárkózott tanítványok nem tudták elképzelni, hogy Jézus feltámadt.

Ma is sokan vannak így az egyházon belül és az egyházon kívül is. Emberi értelmünk, képességeink csak a holtak között tudja keresni Jézust. Úgy, mint egy nagy történelmi személyiséget, mint egy nagy erkölcsi tanítót, mint egy példaképet, mint egy vallásalapítót, mint a szeretet ikonját. Élt, vándortanító volt, gyógyított, és szeretetből az életét áldozta. Számunkra ezzel szegényedett Jézus, és zavarba jövünk a húsvéti üzenettől, hogy Jézus nincs a holtak között, mert feltámadt, ő valóban ma is élő személy, és nem a múltban, az emlékekben, hanem az életben, a valóság világában kell őt keresni és megtalálni.

A húsvéti hit nem konzerv, amit egyszer egy évben előveszünk, felbontunk, hanem friss gyümölcs, amellyel Jézus minden nap táplál minket.

Hisszük-e, hogy a feltámadt Jézus ma is, 2000 év múlva is bennünk és közöttünk él? Hisszük-e hogy nap mint nap találkozhatunk vele, és feltámadásának isteni erejével segít bennünket, hogy ne konzerv életünk legyen, hanem erővel telt, lelkileg egészséges, szép, és jóízű. Segít, hogy ne féljünk a jövőtől, a betegségtől, a haláltól. Segít, hogy megszabaduljunk bűnöktől, amelyek talán már évek óta terhelnek. Segít, hogy megváltozzanak bennünk dolgok, amiket eddig soha nem tudtunk megváltoztatni. Ez az igazi húsvéti hit.

De kérdezitek, hol találjuk meg ezt a hitet, amelyik olyan, mint egy friss gyümölcs? Vagy másként feltéve

a kérdést: hogyan találjuk meg a Feltámadottat az élők között? Az angyalok nem mondják meg a választ az asszonyoknak. De tanácsot adnak, emlékeztetik őket Jézus szavára. Jusson eszetekbe, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.” Jézus szava, az Ige nyitja meg a szemüket. Jézus szava, az Ige teremt bennünk élő hitet. Ez az Ige ébreszt feltámadáshitét a tanítványokban, az egyházban, és bennünk, mai tanácstalan tanítványokban is.

Amíg Jézusnak csak a tanítására emlékezünk, amíg számunkra ő csak egy követendő példakép a múltból, addig a mi hitünk konzerv hit. Akkor lesz eleven, életújító, bennünket formáló, átalakító, ha meghalljuk a húsvéti Igét, a felrázó, utat mutató szót: Mít keressetek a holtak között az élőket? Nincsen itt, feltámadott! Itt van, az ő gyülekezetében, ahol az ő nevében összegyűlünk, itt van az igehirdetésben, itt van az úrvacsora szentségében, ott van, ahol otthon az Igét olvassák, imádkoznak, ott van, ahol segítségül hívják, ahol vigasztalást, tanácsot, útmutatást kérnek tőle. Ott van, ahol valaki szomorúságát, bánatát, félelmét hordja elviselhetetlen teherként.

Ne a holtak, a múlt dogmái, tanításai között, ne a kultúrtörténet halott sorai között keressük Jézust, mert ő nincs ott. Ő az élők között, közöttünk, a mi életünkben van. Hallgassuk, olvassuk hát az Igét, a feltámadt Jézus szavát, és imádsággal kérjük, hogy bennünk is megszülessen ez a húsvéti hit: Jézus feltámadt, él ma is, és minket, a mi életünket is át tudja alakítani, csak engedjük neki. Annyit, és mindig annyit fogunk megtapasztalni az élő Jézusból, amennyire teret engedünk neki magunkban. Akkor nem lesz konzervált hitünk, nem olyan keresztények leszünk, akik elvannak, mint a befőtt, hanem friss, jóízű, örömteli és élő lesz a kereszténységünk. Ámen.

Nt Balicza Iván

ANGYAL, ÉRINTS MEG

Az Élet és Halál Ura elszólította közlünk **Nt. Simándi Ágnes** lelkész, aki költő, ikonográfus, hűséges feleség, édesanya, nagymama, igaz barát, művész, elkötelezett magyar keresztény volt. Életének 61. esztendejében hirtelen távozott el. Földi porait Budapesten helyezték el. Gyülekezetünkben November 8-án búcsúztunk el tőle, de nem örökre. Találkozunk vele az Isten

országában. Ott ahol az Úr⁴Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradság, mert az elsők elmúltak.”⁵Akkor a trónon ülő megszólalt: „Íme, újjáteremtek mindent!” Majd hozzám fordult. „Írd fel: ezek a szavak hitelesek és igazak.”⁶Aztán folytatta: „Megtörténtek. Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég. A szomszédjának ingyen adok az élet

forrásának a vizéből.”⁷Ez lesz a győztes öröksége: az Istene leszek, és ő az én fiam lesz. Jelenések könyve 21, 4-7

Ágnes testvérünket gyászolja szeretett Férje Vince, aki igazi társa volt örömeiben, betegségében is, Gyermekai, Unokái, barátai, művész barátai, otthon és Kanadában, a világ számos pontján. Evangélikus egyházunk felé

is elkötelezett volt, az Erős Vár újságnak a társ szerkesztője volt, örömmel és szeretettel végzett minden szolgálatot, amivel megbízták. Ennek az újságnak is aktív besegítője volt nemcsak cikkek írásában, hanem a tördelési munkákban is. (Nt Tamásy Éva)

Álljon itt egy szép megemlékezés Fujkin István tollából: Azzal hogy eltávozott közülünk, sok év meghitt barátsága simult emléké. Tisztelettel őrzöm és mély gyásszal járom körbe barátságunk tartó oszlopaít:

...egymásnak feszülő és egymáshoz simuló gondolatok....
 ...egymást tanítva és egymástól tanulva....
 ...tartani a másik keresztjét amíg az szusszan egy keveset...
 ...teljesen lényünkkel (oda)figyelni a másokra...
 ...azt mondani amit gondolunk és azt gondolni amit mondunk...
 ...ott lenni egymásért akkor is amikor már mindenki más hátat fordított....

Isten adjon örök életet, családjának vigasztalást, reménységet. Nem az írásnak van most ideje. Sem a szólásnak. Talán semmi szónak nem is lenne helye. Hisz tudjuk, amint jól tudtuk már egykoron is, mily gyarlón torzító az emberi szó. Csak az elcsendesedés alkalmas a méltóságteljes gyászra, melyet itt állva, bármily erős hittel és bármennyire őszintén is valljunk: „Feltámadunk! Örök életünk van.” – ott legbelül érzünk. És inkább csak hagyni kellene, hogy a lélek énekeljen bennünk, e fájdalomban is vigasztaló énekeket. S emlékeinkben felidézni azokat a pillanatok, melyeket bár immáron át kell adnunk a múltnak, az egyedüli valóságnak, és megváltoztathatatlanul igazak maradnak.

Énekelni és csendben visszaemlékezni a gyerekekre, aki szüleit nem ismerhette, hisz nyolchónaposan örökbe adták, aki éveken át napokat éjjeleket tölthetett el azon merengve: miért van, lett az úgy, ahogy, hogy míg általában mindenki lépdél, jár-fut gondtalan az ő lábai indulni nemigen akarnak, csak pihennének folyton, mozdulatlan. Kétéves korában – deréktól lefelé – gyermekbénulást kapott. Ha nehezen is, de két járógéppel és botokkal járni annyira tudott, hogy az általános iskolai nagy részét a Mozgásjavító Általános Iskola és a Nevelő Otthonban elvégezte, majd a Mórincz Zsigmond Gimnáziumban érettségizett. Tizennyolc éves koráig érlelte a gondolatot, hogy képzőművész lesz, mely ábrándnak a nevelőszülők szigorú vetett véget: kenyérkereső szakmát akartak a kezében tudni, ezért nyomdaipari szakmunkásképzőbe került.

Ekkor kezdett el verseket írni, hisz az írásra nem vonatkozott a tiltás (hamarosan meg is jelentek első versei az *Új Emberben*, aztán a *Vigiliában*, majd a *Kortársban*, a *Jelenkorban*...), ám, hogy nem maradt meg a nyomdászatnál sem, az az isteni jelenléttel átítatott piarista atyával való találkozás nyomán történt hitrejutásának, azaz a felismerésnek: *hogy ő is meghívott*, majd az ezt követően nem sokkal, Vincével kötött házassága folytán dőlt el. Egy évre rá megszületett Laci fiuk, majd a következő évben lányuk, Zsóka. Ugyanebben az évben íratkozott be a világiak részére akkor induló katolikus teológiai képzésre, közben hitoktatóként is dolgozott.

1987-ben azután a család a kivándorlás mellett döntött. Torontóban telepedtek le. Négy évre rá, ott

szerezte meg teológiai diplomáját, ám egy pillanatra sem merült fel, hogy feladná magyarságát. Sőt, ekkorra már egyértelművé vált számára az is, hogy két dolgot sohasem fog angolul megtanulni: *imádkozni és verset írni*.. Éveken át rádiózott magyarul, újságot írt és szerkesztett, másokkal együtt magyar klubot vezetett. Útjára indította a *Pythagoras füzetek* című alkalmanként megjelenő kulturális lapot. Tizenéven át, 2003-tól a kanadai Magyar Élet munkatársa, majd annak megszűnése után az éppen az idén nyáron újra életre hívott, új arculatú *Magyar Élet lapjának* szerkesztője. Időközben a képzőművészethez is visszatért: megtanult ikont festeni. És idősödő korára valóra váltotta gyermekkori álmát: elkezdte a hegedűtanulást.

Az írás szolgálat, és nem kiszolgálás – hangoztatta gyakran felismerését és csupán a belső kényyszerének engedelmeskedve ennek értelmében is írta verseit, cikkeit, rádiójegyzeteit, elmélkedéseit. Nárciszok évada; Tiltott játék; ...csak kísérlet, közelítés; Szamizdat; Sivatagi húsvét; Tiszta hang; Üvegsáncok; A mennybeszállás gyakorlata; Időkoporsó...

Nem a beszédnek ideje ez.

„a halál országának két kapuja van:
 az egyik belőlem nyílik
 a másik Istenre kérdez”

– írja Szeptember nyolc című versében, egy nagyon szeretett ember elvesztésekor, az 1954-ben Mészáros Ibolya Margit néven Budapesten született Simándi Ágnes, és *Angyal találj meg engem* – vezeti be kilencedik, utolsó önálló verseskötetét, melynek záróversét a nemrégiben, halála előtt alig egy héttel, még maga olvasta

fel új könyvének bemutatóján (az örökkévalóságban való viszontlátásnak reményében búcsúzzunk ezen soraival):

Angyal – érints meg engem

majd egy nap meghalok
a tárgyaim kidobálják

áll az angyal a szoba
közepén hogy minden

apró részletet még egyszer
végigsimítson áttetsző

kezével – nekem ez a kép
az életről beszél: áttört

üvegfalakról s a sarkig
kitárt kapu egyértelmű

válaszáról

*

mindegy hogy mások mit
ígértek: a jelen kockázata
számít

ahogy elvegyülsz a tömeg
magányában

...

félteni és félni csak
szétszakítottan lehet

...

a vesszőfutás a végéhez ért
az érvek máglyarakását
egy ártatlan mondat is
belobbanthatja

...

a komisz éveket nincs aki
megbocsássa ha önmagad
nem állsz bűneid mögé

...

szakadj hát belőlem bánat
nyiss utat a szónak

ebben a zűrzavarban

az örökös kattogást
a magnetikus hálót is
szétszaggató ujjaiddal
angyal –

érints meg engem

**Nt Tamásy Éva, Fujkin István,
Szügyi Zoltán**

MIKOR KIABÁLTÁL UTOLJÁRA?

(A történet időnként körbejár a virtuális térben. Most Dér András facebook oldalán láttam. Sajnos, aktuális. S ha még az elfojtott kiáltozásokat is hallanánk!)

Egy szent tanító a Gangesz partján készült a rituális fürdőjére, amikor a közelbenegycsaládtagjait hallottadühösen kiabálni egymással. Mosolyogva a tanítványaihoz fordult és megkérdezte:

- Miért kiabálnak az emberek, amikor dühösek?...
A tanítványok elgondolkodtak, s az egyikük így szólt:

- Amikor elvesztjük az önuralmunkat, kiabálunk.
- De miért kell kiabálni, amikor az, akihez beszélsz ott áll melletted? Halkan is elmondhatnád neki azt, amit akarsz - mondta a tanító.

A tanítványok nem találták a választ, és a szent a következő magyarázatot adta:
- Amikor az emberek haragszanak egymásra, a szívük eltávolodik egymástól. A távolság miatt kiabálniuk kell ahhoz, hogy hallják egymást. Minél dühösebbek, annál jobban kiabálnak, mert annál nagyobb a távolság. Amikor két ember megszereti

egymást, nem kiabálnak, hanem kedvesen, lágyan beszélnek, mert a szívük nagyon közel áll egymáshoz, nincs közöttük távolság. Amikor még jobban szeretik egymást, annyira egy helyen van a szívük, hogy már halkan sem kell megszólalniuk, megértik egymást már abból is, hogy csak egymásra néznek. Ilyen közel állunk egymáshoz, amikor szeretet van a szívünkben.

A tanítványaira nézett, és így folytatta:
- Amikor vitatkoztok, ne hagyjátok, hogy a szívetek eltávolodjon. Ne mondjatok olyan szavakat, amelyek eltávolítanak benneteket egymástól, mert különben eljön az a nap, hogy olyan nagy lesz a távolság, hogy nem találjátok meg a visszavezető utat.–

“Nem azért szeret az Isten, mert értékesek vagyunk, hanem azért vagyunk értékesek, mert az ISTEN SZERET.”

“Amikor fiatalok vagyunk, a menyországnak kicsi a vonzereje. Túl sok álmunk van: szerelem, házasság, gyermekek, karrier és még sok más. Az öregedés Isten módszere arra, hogy utunk irányát hazafelé fordítsa.”

“A legmerészebb álmaidat is megépítheted - de lassan. Téglánként. Minden téglalrakásához türelem kell, kitartó szorgalom, s főleg hit, hogy ebből végül ház lesz. Minden egyes téglánál látni kell a házat! Ez a hit.”

Te nem sodródó falevél vagy, nem egy értelmetlen seb ezen a földön, hanem áldás és ajándék. Gondolkozz el, léted valóban Isten áldása a másik számára? Tedd fel nap mint nap a kérdést magadnak: ‘Valóban ajándék vagyok a másik számára? Ez a mai napom, ez a mondat, amit mondtam, ez a simogatás ajándék volt?’

Áldás? Gyógyír a másik sebére? Meleg tavaszi eső, napfény, amely virágbomlásra indítja társamban a félénk rügyeket?'

Tisztelt Olvasó!

Elnézésüket kérjük, amiért technikai, anyagi és egészségi okokból késünk a lap megjelenésével. Kérjük Hittesvéreink áldozatos adományait, hogy a továbbiakban megjelenhessen a lap. Mindennapi kenyér rovatot a következő számban folytatjuk.

Ezt a számot Gordos Judit aki a Nyugat oldali Magyar Evangélikus egyház hűséges tagja, jelenleg Gödöllőn él Férjével és Kislányával tördelte és állította össze, Nt Tamásy Éva segítségével. Isten áldja meg kezük munkáját.

Bernhardt Béla fősperes

GYŰLEKEZETI HÍREK

Amerikai Magyar Evangélikus Konferencia, Elnök: Bernhardt Béla fősperes. 1467 Parkhaven Row, Lakewood, OH, 44107. Tel.: (216) 221-3178. Email: AMEvKo@sbcglobal.net

CLEVELAND

ELSŐ MAGYAR EVANGÉLIKUS ÉS NYUGAT

15300 Puritas Ave., Cleveland, OH, 44135. Istentisztelet minden vasárnap déli 12-kor. Lelkészi hivatal: 18493 High Parkway, Rocky River, OH, 44116. Tel.: (216) 961-6895. Felügyelő: Mihály Ernő.

Szeretettel köszöntjük Mihály Ernőt 90. születésnapja alkalmából. Köszönet fáradhatatlan munkájáért, amelyet az Első Magyar Evangélikus Egyházért tett, tesz. Hálás köszönet amit tesz az evangélikus magyarságért. Valamint a Magyar Kertet is újból életre keltette és szívügye a magyarság fennmaradása Clevelandben.

Isten megtartó kegyelme és szeretete legye vele, Isten éltesse sokáig hitben, szeretetben, jó egészségben. Erős vár a mi Istenünk!

Minden hónap első szombatján játszóház, pénteken magyar óvoda és iskola, vasárnap 12 órakor istentisztelet, vele párhuzamosan vasárnapi iskola. Kis Magyar Kó-

rusunk péntekenként tartja próbáit, illetve közös megegyezés alapján, szerdán is.

Április 9-én szombaton elviteli vacsora lesz délután 5 órakor. **Április 16-án** irodalmi estet tartunk *Alföldi Géza író költészetéből*, ennek kezdete 5 órakor lesz, utána vacsora is táncmulatság. **Április 17-én közgyűlést** tartunk, az elmúlt év zárszámadását és költségeloirányzatát beszéljük meg.

Május 1-én az istentiszteleten zenés ifjúsági énekekkel teszünk bizonyosságot az Isten szeretetéről, utána ebéd lesz 1 órakor. **Május 7-én** irodalmi est vacsorával. **Május 22-én** ünnepeljük gyülekezetünk 80. évfordulóját. Ezen a szép évfordulón megkülönböztetett szeretettel és reménységgel várjuk Önöket, ahol együtt adhatunk hálát gyülekezetünkért az Úristennek, hogy még élhetünk és neki szolgálhatunk. **Május 28-án** elviteli vacsorát tervezünk.

Június 4-én trianoni emlékest lesz. Nyári rendezvényeinkről a következő körlevélben lesz szó.

Szeretettel köszöntjük Nt **Bernhardt Béla** lelkes testvérünket, Istennek kegyelméből betölthette 90. életévét. Ezzel az Igével kívánunk számára további áldott életet: „*Elég neked az én kegyelem, az én erőm erőtlenség által*

ér céljához.”

Szeretettel köszöntjük és további szép életutat kívánunk **Böjtös Lászlónak és kedves Feleségének Györgyinekházasságkötésük 60. évfordulója** alkalmából. Ezzel az Igével áldjuk meg őket: „*Élettel és hűséggel ajándékoztál meg minket és a Te gondviselésed őrizte lelkünket.*”

Beteg, idős testvéreinket szeretettel hordozzuk imádságban: **Juhász Edna** testvérünket, akinek sajnos amputálni kellett az egyik lábát, Istenünk kegyelméből jobban van. Hite, jó lelkülete sokat jelent a gyógyulásában.

Szeretettel gondolunk **Vucskó Éva** testvérünkre, a gyógyító Jézus kezére bízunk az ő életét. „*Én vagyok az Úr a te gyógyítód.*”

Imádságban hordozzuk **Lovagi Tibort és Adat, Tomaschek László** testvérünket. Isten áldása legyen velük továbbra is.

Köszönjük szépen **Megyimóri János és Marika, Hargitai Mónika és István, Ovi** szakácsi szolgálatát. Köszönetet mondunk **Temesvári Istvánnak** a sok segítségét, és **Fazekas Róbertnek**, akire mindig számíthatunk.

Karácsonykor keresztelő volt gyülekezetünkben. Isten gyermekévé fogadta Hargitai Gáspár Maximi-

lián kis testvérünket, Lieszkovszky Hargitai Ida es Dr. Hargitai Zoltán szülők elsőszülött gyermekét. Isten adjon testi-lelki növekedést Maximiliánnak, szüleiknek erőt, hitet a felneveléséhez.

Nagyon hálásak vagyunk **Menyhárt Istvánnak**, akinek jóvoltából a kazánunk ismét működik, köszönjük, hogy a református egyház pincéjének a konyháját is rendbe hozta, hogy főzhessünk ott. Isten szeretete legyen vele és áldja meg életét, munkáját.

Szeretnék néhány mondatban beszámolni a templom eladás helyzetéről. Sajnos eddig nem sikerült a templom és lelkészlakás eladása, bár voltak és vannak érdeklődők. Két komolynak látszó érdeklődő, vevő volt, de a parkoló hiánya eltántorította őket a megvételtől. Persze akadtak komolytalanok is, akik nagyon kevés pénzért akarták megvenni tőlünk az ingatlanokat. Bajban vagyunk, mert nemcsak az üres templom és a lelkészlakás amortizálódik, hanem a múlt héten betörés is történt. Ellopták a réz csöveket a templom kazánházából, amelynek az lett a következménye, hogy a pincét ellepte a víz. Nehéz anyagi helyzetben vagyunk, a régi épületekre is komoly kiadásaink vannak, valamint református testvéreinknek is kell fizetni a templom és pince használatáért. Ezek meghaladják erőnket, kérnénk Testvéreink imádságát és segítőkészségét és adományait. Komoly tárgyalásaink folynak a Kelet oldali Magyar Evangélikus egyházzal, a két gyülekezet együtt dolgozik ezentúl. Isten áldja meg a közös munkát! Jelen körlevélünkhez húsvéti adományborítékot csatolunk, bízunk továbbra is adakozásukban! Önöknek, kedves Testvéreim köszönet és hála, hogy

szívügyük gyülekezetünk sorsa, jövője. Istennek csodája, kegyelme minden emberi élet, így a mi egyházunk is. Tudjuk, hogy az Úrnak terve van velünk és ez erőt

ad a mindennapi küzdelemhez.

Imádságban hordozzuk Önöket, mert azt is tudjuk, hogy a Jóisten Önökön keresztül is szeret. Kívánok mindenkinek áldott, békességben gazdag ünnepeket Jézus feltámadása által.

Lelkipásztori szeretettel,

Tamásy Éva evangélikus lelkész

TORONTO

Lelkész: Tamásy Éva, Beszolgáló lelkész: Tamásy Zoltán.
Templom: 116 Bond Street.
Lelkészi hivatal: 18493 High Parkway, Rocky River, 44116, USA. Felügyelő: Dr. Mekis Éva, 34 Langbourne Pl., North York, ON, M3B 1A9 (minden posta ide küldendő). Tel.: (416) 441-9300. Istentisztelet, júl-aug. kivételével, a hó 2. és 4. vasárnapján du. 4-kor.

Hirdetjük alkalmainkat:

Húsvétkor nem tartunk gyülekezetünkben istentiszteletet, húsvét utáni második vasárnap **április 10-én** délután 4 órakor ünnepeljük Krisztus feltámadását!

Április 24-én a délután 4 órai istentisztelet után tartjuk gyülekezetünk közgyűlésünket, kérnénk testvére-

ink szíves megjelenését! Ekkor szeretetvendégség is lesz, ahol lehetőség nyílik a kötetlen baráti beszélgetésre is. Süteménnyel, kávéval, teával várjuk Önöket!

Imádságos szeretettel gondolunk Bakó László hűséges pénztárosunkra és egyháztagunkra, aki súlyos műtéten esett át. Hála az Úrnak jobban van már, Isten gyógyító szeretete és kegyelme legyen vele. Nagyon nagy szeretettel várjuk vissza közösségünkbe!

Nt. Bernhardt Béla főesperes, lelkész testvérünk egészségi állapotja meggyengült, de már jobban van. Nemrég ünnepelte 90. születésnapját. Isten éltesse és vezesse továbbra is kedves Felleségével együtt.

Minden kedves Testvérünket nyitott szívvel és szeretettel várjuk a gyülekezetünk közösségébe. Mi vagyunk egész Kanadában az egyetlen magyar evangélikus gyülekezet, ahol magyarul szólhat az Isten Igéje. Keressünk új tagokat is, akinek nincs még gyülekezete, lelki közössége csatlakozzon hozzánk!

Minden kedves Hittestvérünknek, áldott, békességben gazdag ünnepeket kívánunk Jézus feltámadása által. Soha ne feledjük, **ÉLŐ, FELTÁMADOTT JÉZUSUNK VAN!** Erős vár a mi Istenünk!

Lelkipásztori szeretettel:

Tamásy Éva és Zoltán
 evangélikus lelkészek

Nyomda/Printers: Adkins & Co.
 Inc. 14541 Madison Ave., Lakewood, OH, 44107